4/2014 21. číslo
Dvouměsíčník

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠPg Jeronýmova

Poslední zvonění!
Chraňte sebe
i časopis!

Kultura:
WTF?!

Filmy:
Cyril a Metoděj

Sport:
Přebor škol v šachu

Úvodní slovo

Máme tu duben a s ním taky dubnové počasí, které si s námi pěkně pohrává. Ale dneska, jelikož je poslední zvonění, tak se vsadím, že bude určitě hezky. Vážně, na téhle škole jsem čtvrtým rokem a upřímně si nepamatuji ani jedno poslední zvonění, kdy by bylo ošklivo, zataženo a nesvítilo by sluníčko. Je to, jako by bylo někde napsáno, že na poslední zvonění musí být prostě krásně. Nicméně to nechci zakřiknout, takže zaklepu do stolu a popřeji Vám čtenářům příjemné chvíle strávené nad naším dubnovým číslem Jégéčka a maturantům, kteří dnes vyrážejí v maskách, kostýmech a s octovými bombami do ulic hodně vybraných peněz a pomalovaných tváří.

Za celou redakci vám přeji příjemné počtení!
Lenka Strádalová

Obsah

3 Novinky
5 Kultura
6 Rozhovor...
9 Nedělní chvilka poezie
12 Próza na neděli
14 Film
15 Sport
16 Čím se baví gympláci
20 Speciál - Evropa očima středoškoláků
22 Kulturní vložka

Chcete také přispět?
Kontaktujte nás!
jegecko@gmail.com

Studenstská agora

Jergym si vydebatoval cestu do Poslanecké sněmovny!
Dne 11. v měsíci dubnovém se tým ve složení Marka Lišky, Petra Cvejna, Šárky Kadavé, Filipa Lukáše, Jirky Doubka, Štěpána Kloučka, Pavla Horáka, Matěje Pura, Matěje Štuly a Petry Kerdové zúčastnil debatní soutěže Studentská agora. Čekalo na nás mnoho dalších týmů ze škol Libereckého kraje, konkrétně tedy gymnázia z Liberce, Jablonce a Turnova a obchodní akademie z Liberce, Turnova a České Lípy. V prvním kole se našimi „protivníky“ stali studenti z turnovské a českolipské obchodní akademii. Obecně se dá říci, že jsme měli v průběhu celé soutěže štěstí jak na témata, tak na stanoviska pro a proti, a díky naší průbojnosti, šarmu, inteligenci a ostrým loktům jsme se probojovali až do semifinále. Zde jsme měli tu čest s jablonec-kým gymnáziem Dr. Randy, které ač bylo velice vyrovnaným soupeřem a svými argumenty nám leckdy vyráželo dech, nestačilo jergymáckému nezastavitelnému tempu, a tak jsme se octli ve finálovém kole, kde jsme vstali tváří v tvář našemu poslednímu protivníkovi – jabloneckému gymnáziu U Balvanu. A jak už titulek napovídá, i v tomto případě jsme je položili na lopatky, a náš tým se stal celkovým vítězem Libereckého kraje. Kromě toho, že se za pár týdnů vydáme pokořit vítězné týmy z dalších krajů na celorepublikové kolo do Poslanecké sněmovny České republiky, máme možnost uspořádat veřejnou debatu s jakoukoliv cílovou skupinou na jakékoliv téma, takže se těšte na další info a držte palce!

Šárka Kadavá

Máme to za sebou

Když jsme vstoupili do třetích ročníků, ročníkové práce se na půl roku staly neodmyslitelnou koulí na noze všech z nás. Někdo na ní pracoval od samého začátku, někdo si vychutnal chaos posledního týdne. Tak jako tak, jsme se 28. března vyšňořili na vlastní popravu s krycím názvem obhajoba. Nemůžu mluvit za všechny, ale i tak jsem si jistá, že kdyby se všechen náš strach a nervozita zhmotnily v podobě jídla, s takovým množstvím bychom vyřešili světový hlad. Každý nás samozřejmě chlácholil, že nikdo nečeká spisy od Komenského, či řečnické výkony hodné Cicera a že se vlastně nemáme čeho obávat, ale někteří profesoři, a to jak oponenti, tak konzultanti, dali občas svým svěřencům řádně zabrat. A v tomto ohledu byli velice kreativní. Všichni jsme přeci do noci hloubali, kdo bude našim opatrovníkem, kdo nám pomůže se z ubohé larvy vyvinout do majestátního motýla, a většina z vás, profesorů, měla tu čest se na této transformaci podílet. Ovšem ne každý se tohoto úkolu chopil s plným nasazením. My potřebujeme trochu nakopnout, sakra! Musíte nás krotit, musíme mít vaši pozornost a už rozhodně vám nesmíme být takzvaně „šumafuk“. Někteří z nás také pochybili, to je sice pravda, ale stačilo na tyto individua vzít bič, a oni by to určitě ještě zvážili. Neděláme věci dobrovolně, nejsme zodpovědní a nežijeme jenom pro vzdělání.

Kromě toho, když už se teda říká, že píšeme tyto práce, aby nás připravily na vysokou školu, kde se s nimi opět setkáme, tak by se měli nehledě na předmět hodnotit stejně. Takže jestli má někdo v práci 1 585 gramatických chyb, tak ať už je to u tělesné výchovy či českého jazyku, je to prostě chyba a mělo by to být náležitě a STEJNĚ ohodnoceno, ale samozřejmě nejde jen o gramatiku, je to myšleno obecně. Koneckonců je zkrátka na obou stranách stále co zdokonalovat. Ovšem i tak si myslím(e), že tyto práce byli pro nás ač pekelné, tak přece jen pro něco dobré. Příštím ročníkům, kterých se to snad bude týkat taky, čímž samozřejmě nechci narážet na rušení nějakých akcí nebo tak, přejeme hodně štěstí a spoustu pevných nervů.

Šárka Kadavá

Reportáž z obhajob ročníkových prací přinese JergymTV už 1.5.!

WTF?!

Festival okousaných nehtů, probíhající v pekle, kde hopsíkovou šťávu míchá samotný Jim Carrey, se kvapem blíží. Živou kulturu nehledejte v BIO jogurtech, objeví se na WTF! ANO! 23. až 25. května se v Liberci uskuteční již třetí ročník festivalu současného divadla WTF?!. Letos se můžeme těšit na F. X. Kalbu, Naivní divadlo, DS KáťajeBárajeSkála, A Studio Rubín, Divadlo Demago a spoustu dalších. Náš liberecký soubor F. X. Kalba zahraje Logo a Dianiška je bůh. Poslední den festivalu, tedy v neděli zahraje brněnské divadlo Husa na provázku představení pro děti Dášenka aneb psí kusy – HAF! No a pro ty z vás, kteří nejsou nadšenými divadelními diváky nabídne festival spoustu různých koncertů nebo přehlídek. Můžete se těšit na Kabáju nebo Pipinky pičo. Takže šup šup, rezervujte lístky, ať na vás ještě nějaké zbudou. Proč si přece neosladit květnový víkend trochou té kultury?

Lenka Strádalová

Leden - měsíc písemek

Říkali jste si někdy, jak se profesoři cítí při opravování vašich čtvrtletních prací? Jaké dilema zažívají, když rozhodují o vašich známkách na vysvědčení? Vyzpovídali jsme pro vás některé z nich.

1. Co je důležité umět v předmětu (předmětech), který/é vyučujete?

M. Langerová: Kromě předmětu samotného umět získat studenty.

R. Horan: Nejdůležitější je zdravý selský rozum. Dále určitá dávka logického myšlení, trpělivost a píle. Dobré také je umět pracovat s kalkulačkou, když už ji mám…

L. Balatková: V angličtině je rozhodně na prvním místě slovní zásoba, protože budete-li něco chtít říct a znáte slovíčka, každý vás pochopí, jakkoli špatně gramaticky to bude. Na druhém místě je schponost mluvit, tedy umět tu slovní zásobu použít. A na třetím místě je gramatika, která je v akademickém světě - pro potřeby maturity, přijímacích zkoušek a jakýchkoli jiných zkoušek - vždy nedílnou součástí testování, stejně jako poslech a psaní, to je nutné také pilně trénovat. V TV velmi oceňuji snahu studenta či studentky sportovat, udržovat se v kondici.

2. Jak si myslíte, že se studenti připravují na testy?

M. Langerová: Podle mého názoru na poslední chvíli.

R. Horan: Někteří jistě zodpovědně, počítají příklady, hledají různé způsoby řešen úloh na internetu apod. Jiní se zabývají tím, v rámci které jiné hodiny se naučí na písemku z fyziky. A na jakou další písemku se budou učit na fyzice, až dopíšou tu písemku z fyziky. Třetí skupina se pravděpodobně připravuje pouze soustředěním a meditací s vírou, že během písemky je políbí fyzikální či matematická múza a řešení úlohy vymyslí na místě. Múza bohužel zpravidla nelíbá…

L. Balatková: Doufám, že studiem materiálů, které doporučujeme.

3. Máte ve zvyku dávat nehlášené písemky? Pokud ano, co si od toho slibujete?

M. Langerová: Ano, dělám to u menších písemek - slovíčka, vazby, diktát,.., které jsou místo ústního zkoušení. Chci tak studenty přimět k soustavné práci v jazyce, kde je nárazové učení k ničemu. Na velkých písemkách (celohodinových) se se studenty domlouvám.

R. Horan: Nehlášené písemky dávám pouze občas a používám je jako nástroj pro posílení kázně při hodinách. Pokud se totiž studenti při hodinách baví a nedávají pozor, mám za to, že všechno vědí a umí, a tudíž je nějaká nehlášená písemka nemůže zaskočit.

L. Balatková: Ne. Dávám přednost studentům připraveným, ne překvapeným. I když v TV známkuji většinou nehlášeně, ale tam to nikoho nezaskočí, spíše potěší.

Věra Vakrmanová

... Aničkou Palečkovou (bývalou studentkou a šéfredaktorkou)

Jak vzpomínáš na ty čtyři roky, co jsi tu jako studentka strávila?
Poměrně v dobrém. Ještě nejsem pryč tak dlouho, aby v tom byla patřičná dávka nostalgie, ale občas se mi i zasteskne :)
Máš nějaké rady, jak to tu v relativním zdraví přežít?
Podle mě je nejdůležitější najít hranici mezi „hrotím to moc a nejspíš se z toho zhroutím“ a „hrotím to tak málo, že budu muset na Bojiště“.
Teď otázka týkající se spíše čtvrtých ročníků – je maturita opravdu takový strašák, jak se říká? Ty jsi jí zvládla „levou zadní“, máš nějaké tipy a triky, jak se na ni připravit?
Pamatuju si, že když jsme se dozvěděli výsledky, říkala jsem si, jestli to bylo fakt všechno. Jestli nás nečeká ještě jednou, dvakrát tolik zkoušení. Ale strašák je to určitě, to zase jo. Je to poměrně velký stres, očekávají se od vás velké výkony a i přes sebelepší přípavu nevíte, co vás čeká. Vytáhnu si dobrou otázku? Budou na mě hodní? Co když si na něco nevzpomenu? Ježišmarja, mám okno, co teď budu dělat?
Určitě bych doporučila nepodcenit přípravu. Obzlvášť pro ty nižší ročníky bych měla vzkaz: maturita je za dlouho, ale pokud se něco poctivě naučíte teď, bude pak mnohem jednodušší si na to vzpomenout, až se to budete potřebovat naučit pár dní před zkouškou znovu. Fakt, vím, co říkám.
A taky je fajn snažit se zůstat v klidu. Výkřikama o tom, že jste hloupí, nic neumíte a určitě si vytáhnete špatnou otázku a nic neřeknete, nepomůžete ani sobě, ani lidem kolem. Dodnes si živě vzpomínám na větu, kterou mi řekla jedna spolužačka den před zkouškou: „Nojo, Ani, ale ta moje kamarádka byla taky jedničkářka, taky ty knížky měla všechny přečtený a pak stejně neprošla! Co když dopadneš stejně? Co budeš dělat?“ Pokud se náhodnou ocitnete v podobné situaci, poblíž nějakého hysterického spolužáka, je důležité zachovat klid a dotyčnému neubližovat. On to tak nemyslí a vy tak rozhodně nedopadnete. :)
Co je na maturitě nejhorší?
Popravdě? Ty výhružky, že se to blíží, které posloucháte už od začátku čtvrťáku (a občas i mnohem dřív).
Myslíš, že je Jergym kvalitní příprava na vysokou školu? Jak se ti teď daří?
Můžu s klidným svědomím říct, že je. Mám kolem sebe lidi z různých škol – od obchodních akademií, přes hotelovky až po gymnázia z menších měst, a rozdíl je znatelný. První velký rozdíl je v tom, že většina mých spolužáků není zvyklá se učit. Buď je pro ně prostě příliš složité přijímat větší množství informací v kratším časovém intervalu, nebo nemají dost sebedisciplíny a všechno nechávají na poslední chvíli (což se spoustě z nich stalo osudným už na konci prvního semestru). Druhý rozdíl je v množtsví informací, se kterými jsme přišli. Doslova propastné byly rozdíly v úrovni matematiky – zatímco pro mě byl téměř celý první semestr opakování a neprošla jsem ani žádným šokem, co se týče náročnosti výuky (tímto zdravím pana Jošta :)), pro spoustu mých spolužáků byla matika peklem už od samého začátku a velká část z nich kvůli tomu skončila. Nutno zdůraznit, že to není univerzální zkušenost, nejsem na ČVUTu, ani na žádné podobné škole a nemám ke srovnání rozumné množství lidí z jiných velkých gymnázií. Každopádně si troufám tvrdit, že Jergym jako přípava na VŠ nezklamal. :)
A na závěr, máš nějaký vzkaz pro naše čtenáře, jak ze studentských, tak i profesorských řad?
Ha, vždycky jsem chtěla mít možnost něco někomu veřejně vzkázat. No, a teď mě samozřejmě vůbec nic nenapadá. Tak možná jen: myslete pozitivně! :)

Jakub Hrubý
Ani Palečková

Rozhovor...

... s Tondou Teichmannem (studentem oktávy)

Když si vybavíš první dny na Jergymu... je něco, co ti výrazně utkvělo v paměti?
Že ta škola je hrozně veliká a učebny nejdou najít a je tu hrozně moc schodů.
Kdybys měl srovnat, jak se tvůj pohled na Jergym během těch 8 let změnil, kde by byla největší změna?
To je těžký popsat. Zkusím to. Když jsem byl malý, tak jsem si připadal jen jako ovečka ve velkém stádu mnoha studentů, uvnitř kolosu. A teď si říkám, že vidím víc dovnitř. Vidím, jak hodně věcí funguje, můžu o tom přemejšlet a zasahovat do toho. Vnímám ty věci kolem chodu školy a už to neberu automaticky. Vidím, že za tím stojí lidi a jejich úsilí. A vím, že s tím jde nějak dál pracovat.
Přijde ti, když se koukáš na nynější primány, že je mezi nimi a vámi kdysi, nějaký rozdíl nebo vás v nich vidíš?
No... já nepoznám primány. Je tam hodně malejch dětí a vypadaj všechny pořád stejně. Znám tam asi tři kluky. Ty potkávám, když běží na oběd, taky jsem takhle v primě běhal. Teď mám delší nohy, takže je většinou předběhnu.
Co bylo největším školním zážitkem za těch 8 let?
Rok studia v Německu, to bylo famózní. Ale když to vztáhnu na školní akce, tak mě hned napadne ročníková cesta do Rumunska. To bylo hodně novejch zážitků, znalostí, zkušeností. Skvělý to bylo.
Je něco, co bys této škole vytkl?
Asi miliarda věcí. Mohl bych to sepsat a udělat seznam. Ale ona by se většina toho týkala spíš českého školství, než přímo téhle školy. Ta škola s tím už sama nic moc nenadělá. Takže asi nevidím nic zásadního, co bych mohl vytýkat a co by nebylo i všude jinde.
Co nejdůležitějšího si myslíš, že ti tu dali?
Mám suprový základní vzdělání. Takový renesanční, komplexní. Kdykoliv se o něčem mluví, tak tuším - vím co, kde a jak. To je skvělý.
Jaké máš pocity z maturity?
Strašně se těším! Konečně budu mít nějaký publikum, kterýmu můžu vykládat matematiku a ono ho to bude zajímat a bavit.
A ostatní předměty?
No, ty už taky nějak doklepu.
Kam se chystáš potom?
Na Matematicko-fyzikální fakultu Karlovy univerzity, jdu studovat teoretickou informatiku, už mě přijali. Strašně se těším.
Je něco, co ti tu tak nějak přirostlo k srdci?
Paní vedoucí ze školní jídelny. TO JE ÚŽASNEJ MILOUŠ. Je moc milá a ochotná, vždycky s ní šlo všechno nějak zařídit. Pamatuje si mě, takže přijdu a ona už mě zdraví. To mi bude chybět.
Co bys vzkázal těm, kteří ve studiu zde začínají?
Asi ať si ho užijou. To je osm dlouhých let během kterých se hrozně posouváš a dostáváš nový a nový podněty, nový a nový možnosti, učíš se hrozně moc novejch věcí a něco složitýho jim teďka vzkazovat je úplně zbytečný, protože oni si tím projdou sami a ty možnosti postupně dostanou. Postupně… Takže já fakt můžu jenom říct, ať si to užívaj, stojí to za to.

Míša Palaščáková
Lenka Strádalová

Máte námět na rozhovor?
Pište!
jegecko@gmail.com

Narcisy

Anna Landsmannová

kvinta

Ve vílí zahradě vykvetly narcisy.
Víly se rozhlíží, nejprve ve spěchu.
Vesele smějí se, v květinách hrají si,
pár si jich utrhnou pro vlastní potěchu.

Smějí se, hrají si v květinách vesele,
pár si jich utrhnou, když se jim zrovna chce.
Pak se jimi zdobí – věneček na čele,
kvíteček za výstřih, náramná legrace!

Však v koutku zahrady, pod lískou ve stínu,
jedna se schovává. Netančí, nezná smích.
Stočená v klubíčku, topí se ve splínu
polyká vzlyky a tiše šeptá slov svých:

„Stále Tě miluji! Můj milý Narcisy,
Měl jsi mě poslechnout, teď už moc pozdě je!
Ony tě proklely, když zřely, jaký jsi...
Na tvoji záchranu zmizely naděje.

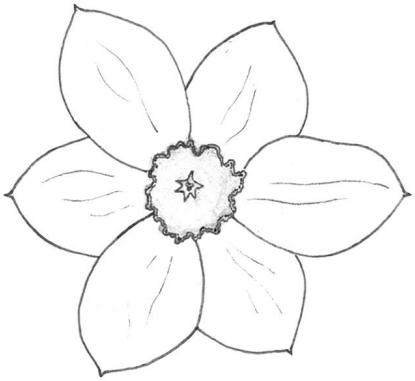
Stále Tě miluji, i když mě nevidíš,
i když mě neslyšíš, i když už nežiješ.
Jen jednou chtěla bych uslyšet ze rtů tvých
zda víš mé jméno a zda mě též miluješ.

Narcisy protivný, pyšný a nádherný,
už mě to nebaví, chci přestat milovat!
Navždy jsi mi zmizel, beze slov, tajemný,
stále Tě miluji a jiné nechci znát.

A když bys tu přec byl, nic se tím nezmění,
i když bych mluvila, ty bys mě neslyšel.
Vy lidé jste jen do sebe zahledění!
Já na tě volala, tys klidně odešel...“

Malinká víla si pro sebe povídá,
nikdo ji nevidí, a mluvit nemůže.
Je pouhou ozvěnou. Svou lásku nesmí dát
už nikdy najevo. To je trest za muže,
kterého miluje, který ji neslyší,
který ji neznal a kterého zaklely.
Kvítek z něj žlutý je, víly se s ním těší,
A téhle maličké její hlas sebraly.

Pláče a trápí se, a křičí beze slov,
Když víly smějí se, v očích jen smutek má.
Schovaná pod lískou, malá myš, oběť sov,
Schovaná ve stínu a neviditelná.
Na mojí zahradě rozkvetly narcisy.
Stojím a dívám se, a ticho poslouchám.
Rozumím víle, jež stále myslí si,
Že přestat milovat nejde, když už ho znám.

Báseň byla napsána na motivy báje o Narcisovi a víle Echó. Mladý Narcis je sebestředný a pyšný člověk. Nešťastně se do něj zamilovala víla Echó. Héra, která se jí mstila (protože Héra se mstila opravdu ráda, a za každou pitomost) jí sebrala hlas a dovolila jí opakovat jen poslední slabiky, co ostatní pronesli, stala se z ní tedy ozvěna.
Narcis se stále jen vzhlížel ve vodní hladině a láskou víly pohrdal.
To ostatní víly rozčílilo. Zaklely ho, on se zamiloval do svého vlastního odrazu a nemohl se od něj odtrhnout, až se nakonec utopil, a jeho tělo se proměnilo ve žlutý květ narcisu.

Touha ve 3.A

Ano, ve 3. A se skrývá surrealistická duše. Básníkem se člověk stane různou cestou. 3. A to vzala cestou celkem netradiční, protože tvoření básně byl jeden z úkolů v testu na avantgardní směry, tedy konkrétně jsme měli vytvořit surrealistickou báseň na téma „touha“. Je až neuvěřitelné jak se s tím někteří z nás poprali za takového stresu a během tak krátkého časového limitu.

Moje definice TOUHY
(A. Močárková)

Touha, to je to, když přemýšlím nad horkým dn e(h)m,
touha, to je, když dívka cítí lásku k chlap (ch)ci,
touha je, když závodník chce pou (l)ze vyhrát,
touha je, když se snažíme něco dotáááh nout až do konce,
touha najít cíl své ho života,
touha na jít svou životní lásku...
(touha je
ouha
ha
a j
á
é)

TOUHA nemožná
(A. Dvořáčková)

Touha je vášeň,
sen o neznámém.
Myslím na nemožné,
přeji si všechno.

Kdybych byla touha,
Mohla bych vše.
Toužila bych po svobodě,
a ne po touze.

TOUHA aneb Zelená okluzní fronta
(A. Drozda)

Touha, prudký chtíč či smutný žal,
skřítek, zelenou má čepici,
seděl na mráčku, kde studený vítr vál,
avšak jemu se zdál vařící.

TOUHA tíživá cesta vojevůdce
(V. Hradec)

Touha po moci je velká, šedý slon je bílý nebo černý?
Zkaženina ovoce na talíři jídla z masa tasemnice se skrývá,
nemoc rakoviny je zhoubná a houby dešti neporučí.
Velitel vede skupinu, hudba se line jako linoleum
podlaha dolní se o boty ochodí a dojde až do Jeruzaléma.

Smyslná TOUHA
(B. Kaplová)

Muž hledí na ženu smyslným pohledem.
Dívka nosí rudé šaty jak jahody.
Na louce pasou se flekaté krávy.
Hnědé kůry stromů a zvadlé listy kolem.

TOUHA je jak snový květ
(Š. Klouček)

Touha je jak květ,
který rozkvetl a již nevrátí se zpět.
Jak veršotepec temných dnů
i já proniknu do tvých snů.

TOUHA v kontrastech
(G. Sabáčková)

Touha ach tíč tvoří každodenní zklamání života,
Láska je jako... nic, proto tvoří smrt, život.
Svět lidí je zlo v dobru,
Tanec všeho tvoří v dešti, v letním čase je... život.

TOUHA – přichycena při činu
(O. Kosák)

Jestliže touhu znáš,... tak možná i lásku,
soucit nemáš,... jestliže někoho zavraždíš,
pak uznáš,... že to byla chyba,
že není důvod k radosti,... když jeho krev ti odkapává z nože,
i když jako kočka, která právě chytila rybu, se možná cítíš...

TOUHA jako na schovávanou
(P. Horák)

Toužit po zradě
je jako honit kočku po ledě,
za zelený plot se schovat
je jako horkou mrkev kovat,
paprika červená tu asi nemá déle býti,
z kopce se na ni auto bez brzdy řítí.

Elfí hraničářky

Shrnutí předchozích kapitol

Aura a Electra přijedou k Weře na prázdniny. Jakmile Weřiny rodiče odjedou, dívky se jedou projet k moři. Objeví jeskyni skrytou za vodopádem. O oblasti kolem vodopádu koluje legenda o elfí královně. Při zkoumání dívky objeví i podivný kruh, který vypadá jako brána do jiného světa z legendy. Protože se nic neděje, vyrazí zpět do domu. A vypadá to, že se schyluje k bitvě…

Kapitola třetí

Když dorazily zpátky, ustájily koně a odešly do Weřina pokoje. El sebou plácla na postel.
„Milovaná postýlko, už nikdy tě neopustím.“
Wera po ní hodila polštář. „Ta je moje!“ Aura se opřela o stěnu a pobaveně je sledovala.
El se naštvala. „Já si lehnu a ty po mně házíš polštáře? Dobře, jak chceš…“ vzala ten polštář a hodila jí ho po hlavě. Wera uhnula a polštář praštil Auru do obličeje.
„Vy dvě!“ Aurora ho hodila po Weře.
„Bitká! Ááá, zabiju vás!“ El po nich vystartovala s polštářem v ruce. Aura ji sejmula a vyhnula se Weře. El se vzpamatovala a velice tiše připlížila za ni.
„Bojujete jak malý holky!“ Vykřikla Wera.
Vtom Aura dostala ránu zezadu a podívala se na zubící se El.
„Haahaa! Zásah!“
„Ty…“ Aura nebezpečně ztišila hlas. Electra zbledla.
„Ne, počkej, počkej! Běž ode mě dál, ne stůj, nech mě!“ Aura za ní vyběhla a El s křikem utíkala z pokoje. Wera se mezitím válela v záchvatu smíchu po zemi. Když se uklidnila, dostala nápad. Mezi její postelí a stěnou obyčejně bývala mezera. Dívka odsunula postel, aby se mezera zvětšila, s polštářem se do ní schovala a přehodila přes sebe peřinu.
Najednou se rozrazily dveře a do nich vkráčela Aura s polštářem v ruce.
„Ale stejně jsem zvítězila já!“ Ozval se hlásek z chodby.
„Ne, nezvítězila,“ odpověděla bělovláska.
„To je jedno, teď musíme zpacifikovat Weru,“ řekla El a důkladně se rozhlédla na všechny strany. „Kde je?“
„Nevím, ale udělám si tady základnu a až sem přijde, zmlátíme ji,“ řekla Aura a posadila se na postel vedle El. Wera opatrně vykoukla zpod deky. Najednou ji odhodila, vyskočila ze svého úkrytu a začala Auroru s Electrou mlátit polštářem přes hlavu.
„Ááá! Útok!“
Aura i El spadly z postele, jak se snažily vyhnout se polštáři. Aura se převalila, popadla svůj polštář a začala jím mlátit Weru do nohou. Electra si radši zalezla pod postel, ale pak vykoukla, vzala Weru za nohy a podrazila jí je, takže spadla na postel. Aurora se po ní vrhla.
„El, dělej!“ pobídla jí. Electra vyskočila ze země a přidala se k mlácení Wery.
„Né, přestaňte, nechte mě bejt,“ smála se Wera. Aura s El nepřestávaly a také se smály. Wera hmátla po svém polštáři a začala se bránit.
V Electřině polštáři cosi ruplo. Ani jedna z dívek to neslyšela a mlátily se dál. Najednou odkudsi začalo létat peří.
„Wero, asi jsem vám rozbila polštář,“ zastyděla se El.
„V pohodě, to spravím ještě dneska,“ usmála se Wera.
„Vážně promiň,“ Electra sklopila zahanbeně hlavu.
„Jéžiš, dobrý,“ Wera zakroutila očima.
„Večeře!“ Ozvalo se z přízemí. Dívky se rozeběhly do jídelny. Podávala se vajíčka s knedlíkem a džus. U stolu panovala všeobecně dobrá nálada. Veselé námitky se střídaly s vtipy a naopak.
Když dívky dojedly, odešly zase nahoru do pokoje. Wera se chvíli hrabala v mamčině šití a potom spravovala polštář. Aura a Electra zatím sbíraly peří.
Za čtvrt hodiny měla Wera spraveno. Sedla si vedle holek a společně se dívaly na horror, u kterého se El klepala jako ratlík. Když skončil, šly se převléknout a umýt. Pak se do jedenácti hodin znovu dívaly.
„Jdem spát,“ rozhodla v jedenáct a pět minut Wera a

plácla sebou na svojí postel. Všechny si udělaly pohodlí a ještě si nějakou dobu povídaly. Potom tvrdě usnuly.
Druhý den, vstaly v osm hodin, zrovna v době, kdy se podávala snídaně – palačinky a kakao. Všechny tři seběhly dolů ještě v pyžamech a jako hladoví vlci spořádaly snídani.
Dopoledne strávily u moře.
„Auro, chytej!“ El jí přihrávala nafukovací míč.
„Wero!“ bělovlasá Aurora odpinkla míč hnědovlásce po její pravé ruce a ta pak zpátky El. Někdy náhodně změnily pohyb míče a tím si cvičily pozornost. Když je hra přestala bavit, vyběhly z moře k osuškám na pláži a rozvalily se na nich, aby je slunce mohlo usušit.
Wera se zamyšleně zvedla.
„Stejně mi to vrtá hlavou,“ pronesla.
„Co?“ El, též ležící na břiše, na protější straně se zvedla na loktech.
„Ten podivný kruh. Musí to určitě být ten portál z tý legendy. Ale neměl by být aktivovanej?“
„Jak jako?“ Aura, uprostřed, na ni otočila hlavu.
„Aby se mohlo přecházet mezi jednotlivými světy,“ vysvětlovala Wera a posadila se, „měl by být aktivovanej nebo nějak zapnutej.“
„Když jsme tam byly, nevypadal, že by byl zapnutý,“ řekla El.
„Tohle chápu,“ Aura se posadila, „ale co s tím?“
„Nepodíváme se tam znova?“ navrhla El. „Včera už se smrákalo a navíc jsme už byly docela unavené.“
Aura s Werou souhlasily. Naházely na sebe oblečení a ostatní věci schovaly u útesu mezi několika kameny. S baterkami vyrazily k jeskyni za

vodopádem.
Když tam došly a rozsvítily baterky, žádný útok netopýrů se nekonal.
„Od minule aspoň nějaká změna,“ řekla Aura. Electra a Wera s úsměvem přikývly. Přišly ke kruhu. Vypadal úplně stejně jako předtím.
„Zkuste najís nějakej šudlík,“ zašišlala Wera s baterkou v puse a začala pátrat po pravé zdi. Ani Aura s Electrou nezahálely. Pátraly na zemi a po dalších stěnách. Nic.
„Ten portál přestávám mít ráda,“ Wera si před něj stoupla s rukama v bok.
„Wero, pojď už,“ řekla El. Hnědovláska se zle podívala na kruh a potom vyběhla z jeskyně. Dívky se stavily pro věci a potom zamířily do vily. Po obědě a hodinovém odpočinku strávily dlouhou dobu u klavíru. Wera se rozehrála stupnicí a potom zahrála skladbu He's a pirate na výbornou. Aura projevily přání se taky něco naučit.
„Začneš na G, pak B, A a D,“ radila Wera a Aura zahrála požadované tóny. „Teď znovu D, F, zase D, G.“
Domem prolétl zvuk zvonku.
„Opakuj si to, já jdu otevřít,“ řekla a odběhla. Letmo se podívala na hodiny a při myšlence, kdy by co mohl chtít v šest večer, otevřela dveře.

Chcete aby příběh pokračoval?
Hlasujte na facebooku Jégéčka
nebo pište na
jegecko@gmail.com

trio z kvarty

Cyril a Metoděj Apoštolové Slovanů

V roce 2013 to bylo přesně 1150 let od té doby, co na Velkou Moravu z Řecka přišli na přání knížete Rostislava „Apoštolové Slovanů“, známí také jako Cyril a Metoděj. Právě proto se režisér Petr Nikolaev (Mimo jiné režisér filmu Lidice.) rozhodl natočit film na jejich počest a právě na tento film šlo 22. 4. 2014 několik tříd v rámci doprovodného programu v době přijímacích zkoušek. Osmdesát pět minut dlouhý film postavený na základech čtyřdílného seriálu, vypráví o životech dvou bratrů z pohledu Metoděje, který před smrtí vypráví svému učni o jejich životech.

Prvních pár desítek let jejich života se stihlo přelétnout hned v prvních deseti minutách, a tak bylo okamžitě jasné, že celý film se bude týkat jejich působení na Velké Moravě, kam dorazili roku 863. n. l. Už před příchodem si tedy Cyril vytyčil svůj cíl – vynalézt písmo pro Slovany – hlaholici, protože chtěl, aby bylo Písmo svaté přístupné i pro prosté obyvatele, kteří neumějí latinsky.

Film celkem jasně zaznamenává tehdejší poměry na Moravě, ať už šlo o kázání mší v latině, tedy v jazyce nesrozumitelném pro obyvatele země, nebo také mocenské choutky zejména franckých kněží a mimo jiné také touhu po moci budoucího knížete Svatopluka. Jisté překvapení bylo také pár bojovných scén, například bitva o Veligrad.

Film byl ovšem také v podstatě sestříhán na základě seriálu Cyril a Metoděj – Apoštolové Slovanů, což bylo občas citelně znát v podobě střihačských nůžek. Dalším problémem filmu bylo, že mnoho diváků si mohlo připadat, jako kdyby koukali spíše na dokumentární, hraný film, než na dobrodružné drama, jelikož to občas přeskakovalo z jednoho na druhé. Mnoho lidem také samozřejmě mohlo vadit příliš textu a až upjaté držení se historického podkladu, to vše bylo na úkor gradace příběhu.

Moje osobní výtka, a podle mě viditelná chyba filmu, byl moment, kdy Svatopluk zničehonic pocítil ve vězení vinu a hanbu a vyřkl před knížetem to patetické: „Panebože, co jsem to udělal?“ V tu chvíli jsem měla chuť na celý sál zakřičet: „Klišé!“ Ta scéna na mě tak totiž opravdu působila, i když byla procítěná.

Přesto si myslím, že osnova filmu byla splněna velice dobře, vizuální a kostýmová stránka byla velice dobrá. Plus bylo herecké obsazení. (Například Josef Abrhám a Milan Bahúl nebo Jan Jankovský.) Dalším velkým plusem byla hudba (Jiří Pavlica a Jiří Chlumecký), která k filmu i k prostředí Velké Moravy sedla jako ulitá.

Celkově můžu říct, že mně se film líbil, i když není pro každého. Také je jednorázový, podruhé už se na něj moc lidí nepodívá. Svůj účel ovšem splnil a dle mě složil poctu dvěma věrozvěstům ze Soluně dobře. Navíc se jednalo o příjemné vyplnění náhradního programu, podobných by mohlo být více.

Barbora Novotná

V hlavních rolích Roman Zach a Ondřej Novák

Republikový přebor škol v šachu

V úterý a ve středu 15.-16. 4. 2014 se uskutečnil Republikový přebor škol v šachu. Náš školní tým si po druhém místě v krajském kole samozřejmě nemohl nechat ujít příležitost si pořádně zahrát, a tak jsme se v úterý ráno vydali na tříhodinovou cestu do Vlachovic, kde jsme se měli utkat s dalšími 28 týmy. S jistými nadějemi jsme dorazili do hotelu bez problému, počasí tentokrát nebylo špatné, ale hned jak jsme dorazili, začalo sněžit. Doufali jsme, že špatné počasí nebylo zlé znamení, a zasedli jsme k šachovnicím. Bohužel naše naděje velice brzy vzaly za své, jelikož jsme pětkrát prohráli, třikrát vyhráli a jednou remizovali. Už ze začátku jsme hráli s těžkými soupeři a o moc lepší to nebylo ani později, jelikož se zdálo, že losování k nám nebylo zrovna přívětivé.

Do Vlachovic jsme vyrazili čtyři společně s panem profesorem Pajerským. Na první šachovnici hrál Michal Pajerský, který měl proti sobě nejtěžší soupeře, a skončil s bodem a půl. Michalovi soupeři ovšem byli špičkou všech zúčastněných škol a mnoho z nich hrálo velice úspěšně i na velkých soutěžích.

Na poli druhé šachovnice bojoval Tomáš Suchomel, který nakonec skončil s dvěma a půl body. I na této šachovnici byli soupeři těžcí, takže většina našich nadějí spočívala na Honzu Novákovi, který získal šest bodů a byl tak z naší výpravy nejlepší, a pak také na mně. Já tento turnaj odehrála s konečnými čtyřmi body.

Po lítých bojích jsme se nakonec umístili 21. z 29, což bylo částečně způsobeno také kontumační výhrou na konci, která nám o mnoho nepřilepšila, protože byla za méně bodů. I když soupeři byli opravdu těžcí, mohli jsme se umístit trochu lépe, nicméně pokud pojedeme i příští rok (A já pevně věřím, že ano.), jistě se umístíme lépe. Jistě můžeme říct, že zahrát si turnaj se školami, které patří mezi šachové elity, bylo jistě velice zajímavé.

Tímto děkuji panu profesoru Pajerskému za doprovod a také Radě rodičů za finanční příspěvek, díky kterému se tato výprava mohla uskutečnit.

Barbora Novotná

Skaut

Byl čtvrtek 24. dubna, první den školy, pro mě práce, po delší pauze. Naposledy jsme se viděli ve středu, 16. dubna, škola do šesté vyučovací hodiny, pak pedagogická porada a po ní schůzky s rodiči. Takže dlouhý den. Pondělí Velikonoce, úterý a středa přijímací zkoušky a na nich nové tváře vyplašených anonymních mladých lidí a malých dětí, které se kupodivu oproti starším nestydí normálně pozdravit na chodbě, a to je vůbec ještě neučím. No a čtvrtek příchod mezi ty známé milé tváře a první hodiny vyučování-čeština-kde? V tercii! 32 studentů lačných po znalostech pravidel českého pravopisu, i když teď máme před sebou sloh, psali výklad, docela dobře, připravovali si to dvě hodiny, seděli zvlášť ve dvou třídách a byli náhodou docela fajn. Ale dneska, po tak dlouhém volnu? To bude něco :) Vstupuji do třídy, slyším sunoucí se židle, jak studenti vstávají a zdraví mě. Dobrý, zatím dobrý. Otočím se čelem k nim a bomba, je jich tu jen půl!! Tak to půjde dobře. Ještě stojím a dívám se do jejich očí, ale ty moje mi sklouznou na dva, kteří stojí vedle sebe a mají na sobě, jak to říct, napadá mě strašné slovo-mundúr nebo mundůr?- ale je to kroj, už vloni mi ho přece ukazovali.

Dobrý den, posaďte se. Vašku, Filipe, proč máte na sobě ten kroj?

Protože je dnes svátek sv. Jiřího.

A?

Sv. Jiří je patronem skautů.

Je to pro vás zvyk mít dneska ten skautský kroj, nebo dokonce nutnost?

Je to zvyk.

Nestydíte před ostatními, před kamarády ve škole?

Ne, dalších pět šest kluků ze třídy jsou skauti, ale dneska jsou v galerii, tak tady jsme jen my dva.

Tak proto je vás tady tak málo. A jak dlouho jste u skautů?

Já šestým rokem (Filip) a já sedm roků (Vašek).

A co to máte tady, na prsou za odznáčky?

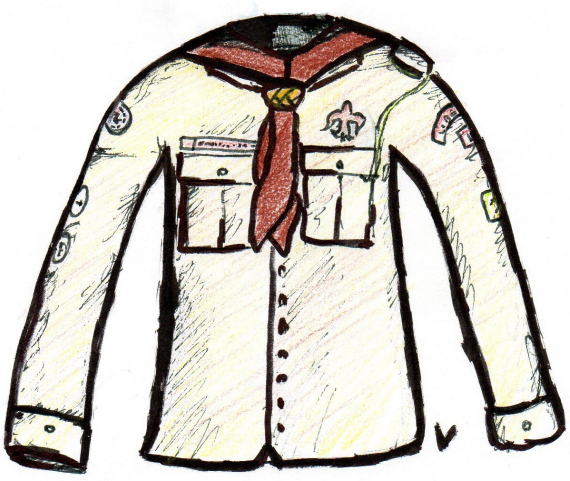
To jsou lístky, dostáváme je podle toho, jak dlouho jsme u skautů-za 5 let je stříbrný, za 10 let zlatý a tak.

A jak jste ke skautu vůbec přišli?

Přivedli mě na něj rodiče, hlavně táta.

A co tě na tom vlastně baví?

Skaut je prostě dobrej, jsou tam kamarádi, prožíváme dobrodružství, hrajeme hry…

Jako dnešní hry na počítači nebo jaký hry? *(vzadu mává někdo jiný neodbytně rukou, tak ho vyvolám)*

Můžu Vám říct naši skvělou hru? *(do hovoru se vložil Vítek)*

Můžeš, Vítku, ty jsi taky ve skautu?

Jo, my máme hru Pinďouři. (SMÍCH)

Co to je?

Něco jako schovávaná a vybíjená s míčem. Hrajou jenom kluci, jen jednou jsem to hráli s holkama.

A ty hry někdo pro vás připravuje, nebo je znáte, přijdete odpoledne na skaut a víte, že se bude dělat to a to?

Ne, (Filip je tzv. podrádce), já třeba hru připravuju, jako podrádce asi dvě hodiny pro náš oddíl.

Aha, takže jsi něco jako vedoucí, Filipe? Ty Vašku taky?

Jo, jsem.

Aha, tak to vás musí děti poslouchat, skoro jako ve škole, jste přísní?

Jo, jsem, jak je potřeba.

Věříte na pravdu?

Máme to dokonce ve slibu:
Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe:
sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době,
plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony skautské,
duší i tělem být připraven(a) pomáhat vlasti i bližním.

Kluci, tak vám moc díky za příjemný rozhovor.

Ž. H.

Mé čtyři roky v růžovém ústavu aneb Jak jsem prožila Jergym

Psal se rok 2010 a já přišla do prváku. „Jaké to tam asi bude?“, říkala jsem si. Víte, první rok na Jergymu člověk bloudí a zvyká si na těžší režim než je na základní škole, ale po půl roce se rozkouká a buď to má na háku, nebo se pilně učí. Každopádně nikdy se člověk nesmí projevit, že je zodpovědný. Jakmile váš kolektiv zaregistruje, že jste zodpovědný, padne na vás čtyřletá kletba- třídní pokladník! Není větší zlo, než když se třídní zeptá: „ Ták kdo bude letos vybírat peníze?“ a jako na povel se všechny zraky upnou na vás, v tu chvíli nemáte šanci uniknout! V zimě čeká každého prváka lyžařský kurz, takže pokud zrovna nepojedete do Alp a budete se učit na prkně, na kterém budete stát poprvé, počítejte s tím, že potom, co někteří profesoři zjistí, jaké jste dřevo, přestanou vás zdravit.
Na začátku druháku jste hlavou na parketě, protože celá třída chodí do tanečních takže dění ve škole se moc nevnímá. Úterky a středy se většinou přetrpí se spánkovým deficitem a na začátku prosince, kdy taneční končí, si najednou uvědomíte, že existuje škola. Pak přijde sladká tečka na konec. Turisťák nebo cyklisťák? Já si vybrala turisťák: Malá Fatra, zablácené pohorky, výšlapy do kopce a boží výhledy. Cyklisťák se konal u Máchova jezera, běžel se orienťák a vzniklo plno fotek na kládách.
Třetí ročník je ve znamení ročníkových prací a ročníkových cest, alespoň pro nás byl. Obhajoba ročníkových prací pro nás znamenala zdolání Mount Everestu. Každý učitel má jiné požadavky, hodnotí práce jinak a každý student k tomu přistupuje po svém. Z mé zkušenosti vím, že je lepší vybrat si téma, které je jednoduché a osvědčené předchozími ročníky.
Originalita se podle mého nehodnotí a problém na této škole je, že nejsou plně stanovena pravidla v každém předmětu, kterými by se student při tvorbě své práce měl řídit a jelikož je to jeho první větší projekt, mělo by to být tak hodnoceno, avšak je to velice dobrá zkušenost a příprava k vypracování bakalářek v budoucnu. Ročníková cesta pro nás byla odměnou za práci, kterou jsme tvořili během roku a těšili jsme se na ni už od prváku. Cestu do Rumunska si budu pamatovat celý život, protože to byl neskutečný zážitek. Žádné gymnázium v Liberci nemá na programu ročníkové cesty, což je velká škoda jak pro studenty, tak pro školy, protože to bylo největší lákadlo.
Po návratu do reality z prázdninových zážitků přijdete do čtvrtého a tudíž posledního ročníku. Už od září uslyšíte, jak byste se měli učit, že se maturita blíží, že to uteče jako voda. Představte si… všichni, kdo to říkali, měli pravdu! Začne to stužkovákem, potom přijde maturitní ples, který si maximálně užijete a počítejte s tím, že opravdu nestihnete vystřídat na parketu všechny dědečky a babičky. Po zahájení plesu předvedete maturitní nástup, poté půlnoční překvapení a najednou půjdete domů za světla jako slušně vychovaní lidé.
A už tu máme poslední zvonění, maturanti jsou obeznámeni o datu svého nástupu před maturitní komisi, připravují se na přijímačky na vysoké školy a trápí nebohé studenty vodními zbraněmi. Po škole chodí pomalovaní, mokří studenti s prázdnou peněženkou. Všude smrdí voňavky, ocet a po chodbách se ozývá křik studentů prchajících před spravedlností. Naštěstí jsme tu my! Čtvrťáci! Je před námi nelehký úkol, ale ještě před tím se postaráme o to, aby si nás škola pamatovala!

Anče Banszelová

Čím se baví gympláci

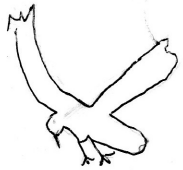
Potřebujete si vylepšit průměr z češtiny? Hodila by se vám jednička navíc?

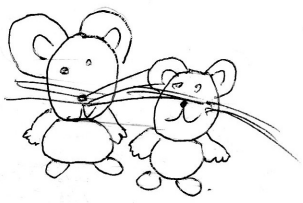
Studenti primy měli napsat krátký příběh o vybraných vyjmenovaných slovech, ale některým se mezi ta vyjmenovaná slova dostaly i jiné pravopisné problémy a komplikace, které pokud správně odhalíte a přinesete svému češtináři tento text pravopisně dobře přepsaný, jednička vás určitě nemine!

Nepovedený výlet do Litomyšle

Stalo se to asi před dvoumi týdny když:...
Myška Malá a Myšák Velký bydleli vedle moudrého hlemýždě. Myška se rozhodla jet do Litomyšle. Cestou šla po mýtině, na které byl myslivec který pozorovo krajinu. Pak také viděla chmýří, které muselo spadnou z velkého orla. „dá se v kákách vyznám" řekla myška. „Pomóc je tu orel a chce mě uvizě sežrat" řekla myška. Myška utíkala až doběhla do Lytomyšle. šla až k Litomyšlskému zámku bohužel byl zamčený. Myš si přečetla že před hodinou Litomyšlský zámek hlídač zamykal. Myška si vzpomněla že utíkala před orlem, ale kde teď je mu konec. Najednou slyší orla, ale nemá se kam schovat. Myška začně kvičet: „Né nazabíjej mě mám muže a dvě děti Neé." Orel na vlastně káně které myšku moc dobře znalo přiletělo a řeklo: „Neboj se myško vždyť já tě moc dobře znám. Jen jsem se letěl podívat kam jdeš. „Ahoj" řekla myška: „Nemohl bys mě vzít domů za myšákem a za mími dětmi." „Ale mohl. Kudy chceš letět." „Prosím přes mýtu kde byl myslivec." „Dobře" řeklo ~~orel~~ káně a letělo i s myškou domu

No a tak myška pak výdala káně každý den a už se nevychloubala že umí poznat všechny ptáky co existují!

Tento text nepřepisujte, nebo ano, ale jednička za něj není :-)

Jak výr hledal vyšlí

„Vydra není ta vyšle?" vykřikl na vydru výr. „Ne, není. Vyšle si vyšla na výlet." vykřikla vydra na výra. „Ty víše kam?" obíral se vydry výr. „Vyšla si do Vysokého nad Jizerou," pokračovala vydra. „Získala a*vývěrkačku, vydala výborný výkon ve vyjmenování vyjmenovaných slov a vyhrála," povídala vydra výrovi dál. To co pověděla výrovi byl výmysl, čímž způsobila velký povyk. Výr vyrazil do Vysokého nad Jizerou vypátrat vyšle, která však vylehávala ve velké výhni v sauně.

Výr ~~dozazil~~ dorazil do Vysokého nad Jizerou a vypátral se na vyšle jiného výra. Výr se divil, vyšle u Vysokého nad Jizerou neviděl. Tu si náš výr vzpomněl na radu otce, šarého výra, že vydrám se nedá věřit a šel si to s vydrou vyříkat.

Mezitím se vydra vysmívala výrovi, že jí ten výmysl uvěřil.

Výr se vrátil do vesnice pozdě v noci. Cesta, kterou projížděl, byla vyplněna velkými výmoly a vozidlo se mu hrobilo, vyprávěl se sedy pěšky, když došel, byl vysílen a vyříkávání s vydrou přesunul na příští den.

Druhý den vyšel výr ven, na návsi, kde ráno vydra bývala. Vydra sama stála a vyčkávala příchod výra. Všichni se hrozně shromáždili, výr byl hodně prudká povaha a ti co neviděli, se vyptávali těch co viděli co se to hrozně děje.

Tu výr na vydru začal vykřikovat, co že si to myslí, že se mu bude vysmívat! Vydra se začala vymlouvat a různě se vykrucovala. Na návsi to zbrusobilo velký povyk, všichni fandili, někdo vydře, někdo výrovi. Jak to dopadlo? To se neví.

* vřískala

Na následující dvoustraně vám přinášíme články dvou studentů kvinty (Zuzky Fišerové a Matěje Štuly), které vyhrály soutěž Libereckého deníku "Evropa očima středoškoláků".

Naše Evropa

Maminka: „Ach, dcerko má ty už jsi veliká, o tebe se za chvilku začnou zajímat chlapci a nějaký se mi tě odvede někam támhle do daleka. Víš, dej si na ně pozor, hlavně na ty cizince z jihu! Takový Španěl! Vždyť to slyšíš, po obídku si dávají siestu, lenoši jedni! Ten se pro tebe, pracovitou dívku, vůbec nehodí! A Ital? To ať tě ani nenapadne! Znám jednoho, Casanova se jmenuje. Strašný proutník! Ital ti zlomí srdce! Ale i na naše sousedy Poláky si dej pozor! Fuj, každý den vodku popíjejí!“
Tatínek: „To i Němci.“
Lenička: „Co Němci?“
Tatínek: „Pijou pivo, teda to jejich pivo, tomu se nedá říkat pivo! Ale filmy mají hezký, no.“
Maminka: „Táto!“
Tatínek: „No co je, si to viděla včera. Tam to snad točí každá druhá.“
Lenička: „A co točí?“
Maminka: „Zmrzlinu! Zmrzlinu, Leničko.“
Tatínek: „Áá, mámo, pamatuješ si tenkrát, jak jsme byli na dovolené s Novákovými v Itálii? Tam se jedlo! Ty špagety, pizza a ta zmrzlina! Ti říkám, oni to vaření mají prostě v krvi!“
Maminka: „A zdalipak si pamatuješ na naši úplně první dovolenou.“
Tatínek: „Espanol! To už je dávno.“
Maminka (pochechtávajíc): „Lalalalala! Lalalala! Tu jejich energii bych chtěla mít taky.“
Tatínek: „Tak mi najdi ponožky!“
Maminka: „Neříkej mi, že si chceš vzít do sandálů ponožky!“
Tatínek: „Chceš jet na nákup do Lidlu nebo ne? Chceš! Tak mi dej pokoj!“
Maminka: „Neřvi na mě! Já řízky na cestu nepotřebuju!“

A vy, milý čtenáři, máte už připravené své řízky?

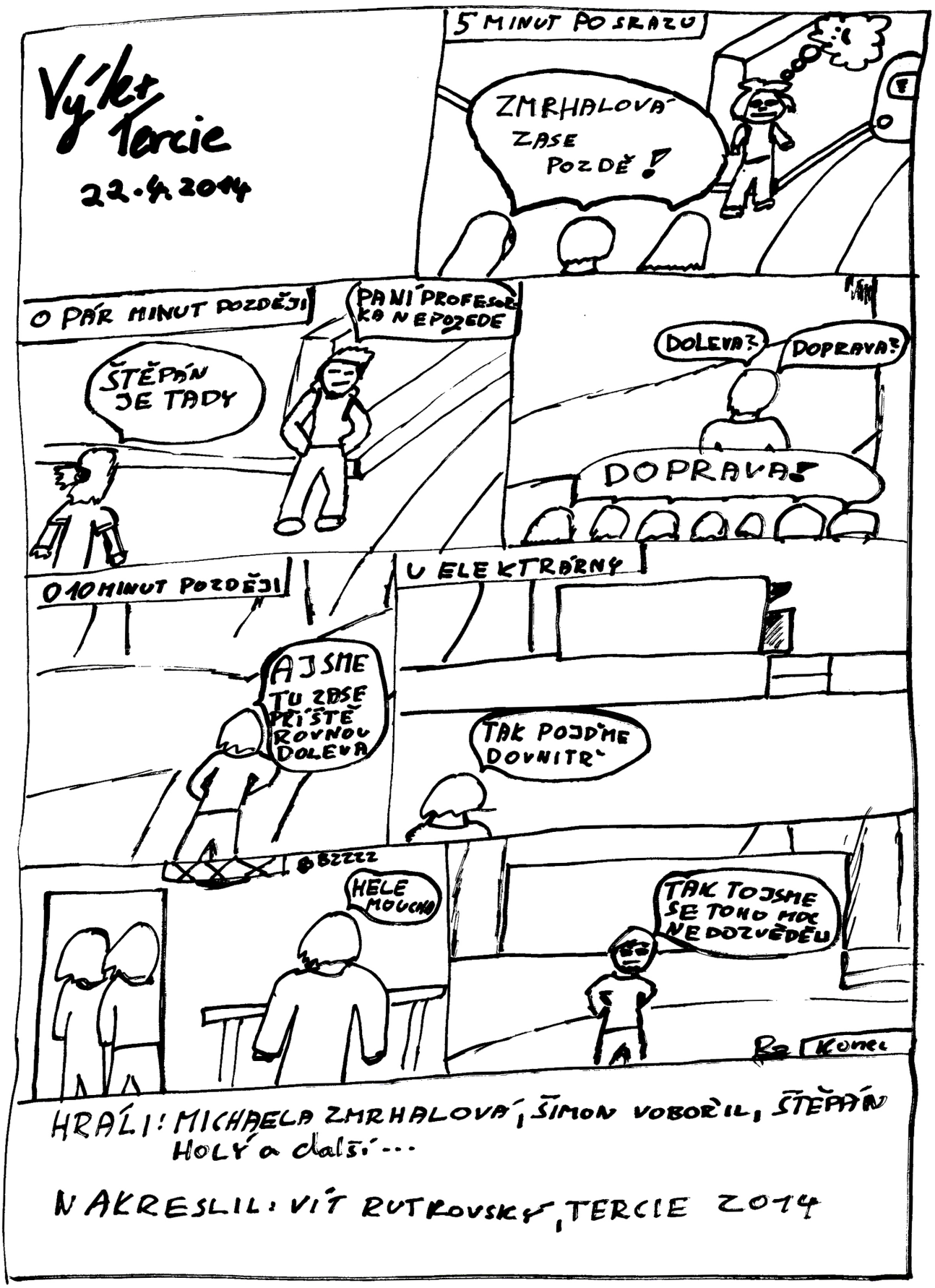
Zuzka Fišerová

V kůži europoslance

Dnes je to již tři měsíce, co mě zvolili do europarlamentu. První týden byl velmi hektický. Pobíhání po úřadech v ČR a poté seznamování se s prostředím europarlamentu ve Štrasburku a v Bruselu. Po zapsání se na první jednání jsme odhlasovali, že budeme projednávat důležité problémy.
Druhý týden jsem si ve Štrasburku pronajal byt. Přeci nebudu bydlet v hotelu. Další den jsem zašel do autosalonu a odjel jsem v novém Mercedesu. Leasing je skvělá věc, teď jsem nic neplatil a až dostanu výplatu, pořád mi zbude dost peněz. Ve středu další série debat a odpoledne jsme odhlasovali zrušení možnosti, aby stát sám určil, kdy budou na jeho hranicích celní kontroly. Ve čtvrtek jsme stále jednali ve Štrasburku. Pátek. Konečně máme jednání v Bruselu. Odjel jsem tam svým krásným Mercedesem. Po cestě jsem zahlédl hezkou restauraci. Musím se tam stavit. V Bruselu jsme skončili o něco dříve, a tak jsem zašel do oné restaurace na oběd. Uvnitř byla velmi příjemná a obsluha mne ihned usadila u stolu tak, že jsem měl přehled o celém sále. Objednal jsem si denní menu. Číšník přinesl aperitiv. Po chvilce jsem měl na stole předkrm. Poté polévku. A za chvilku hlavní chod, byla to jakási specialita podniku. Vynikající. Musím je požádat o recept. Nedali mi ho. Na víkend jsem odletěl zpátky do Čech.
Další dva týdny jsme měli únavná jednání. Na začátku druhého měsíce přišla výplata. Dle výpisu mi přišlo skoro 300 tisíc korun. Dlouho tam nepobyly. Splatil jsem staré dluhy a poslal jsem splátku za auto. Na účtu něco zbylo. Na příští měsíc se můžu trochu víc rozšoupnout. Taky mi proplatili benzín a letenky, to si nechám líbit.
Další týden jednání ve Štrasburku. Ve středu se projednávaly blbosti, tak jsem s kolegou šel na prohlídku Štrasburku. Našli jsme hezkou hospůdku. Takovou zapadlou. Připomíná mi Pepovu hospůdku ve vísce. Dali jsme si pivo. Bylo dobré, ale na Pepovo nemá. Těším se domů. Při čtvrtečním jednání mi francouzský kolega poradil, jak získat více za méně. Evropská unie nám platí 300 euro za každé jednání, u kterého jsme se po příchodu podepsali. Odchod ale nikdo neřeší. Stačí se tedy podepsat a hned máte volný den.
Další pátek, zase jednání v Bruselu. Přemýšlel jsem o Francouzově radě. Zkusím to. Odcházím po půl hodině, a protože mám tři dny volno, odlétám do Anglie na výlet. Londýn je krásný. Příště se budu muset podívat i dále po ostrovech.
Od pondělku pokračují jednání. S kolegou jsem skončil v oné hospůdce. Středa, dnes jsme měli důležité téma. Otázka byla, zda zakázat vjezd nákladních vozů do center měst. Jednání jsme odložili. Večer mi asistent předal obálku od neurčité dopravní společnosti. Byl v ní vzkaz, že se jim zákaz vůbec nehodí do obchodů, a další obálka. V druhé obálce byly dva svazky desetieurových bankovek. Ve čtvrtek jsme jednali dále, zákaz byl zamítnut. Další měsíc za námi a účet je již dostatečně vzdálen od záporného stavu. Možná za to může to, že se zaměstnávám jako svůj vlastní asistent. Ale nikdo si nestěžuje, tak proč to měnit.
Další jednání. Nebo snad jen podepisování prezenčních listin? Našel jsem několik nových obálek. Někoho napadlo, že by se měla kontrolovat korupce. Návrh byl zamítnut.
Když jsem byl tenkrát v Anglii, zalíbilo se mi tam. Koupil jsem tam dům. Evropská unie jako dárce peněz se mi opravdu líbí. Když jsem vynechal jednání v Bruselu, tak schválili protikorupční zákon. Musím si dát pozor.
Další týden byl klid. Nějaká jednání, ale bez obálek. Raději jsem tento týden neodcházel dříve. V neděli mi volal kamarád od policie. Prý se o mne zajímá protikorupční oddělení. A celkem podrobně. Můj kamarád, právník, mi poradil, ať převedu své účty na švýcarské konto a jsem připraven se odstěhovat. Zjistil jsem, že u mne chtějí udělat prohlídku a zkontrolovat mé účty.
Na Unii kašlu, dala mi už dost a problémy nechci. Zítra odlétám na Bahamy.

Matěj Štula

Kulturní vložka

Náklad: 20 čísel **Vydává:** Gymnázium a SOŠPg Jeronýmova **Periodicita:** Dvou měsíčník **Redakce:** Anče Banszelová, Zuzka Fišerová, Jakub Hrubý, Šárka Kadavá, Anička Landsmannová, Barbora Novotná, Míša Palaščáková, Vít Rutkovský, Lenka Strádalová, Matěj Štula, trio z kvarty, Věra Vakrmanová **Korektura:** Jakub Hrubý, Mgr. Žaneta Horanová **Ilustrace:** Michaela Grulyová **Editace:** Jakub Hrubý, Lenka Strádalová